

SLADKÝ ŽIVOT

Caitlin Crewsová
Svázáni
touhou

 HARLEQUIN[®]
TM

CAITLIN CREWSOVÁ

SVÁZÁNÍ TOUHOU

PŘEKLAD

ZOJA JOACHIMOVÁ

Milá čtenářko,

naposledy se tento měsíc setkáme s bratry Marchettiiovými, o nichž nám vyprávěla Abby Greenová. V březnu to byl Nikos v příběhu O čem slečna nemluví, v květnu Maks v Nebezpečně návykových nocích a tento měsíc je to povídka nazvaná Žena, na niž měl zapomenout a... to je trochu problém. Hlavní hrdina má totiž dvojí identitu. Na západě je znám jako Sharif Marchetti, ve své vlasti kdesi na Blízkém východě pak jako šejk Šaríf. A protože se příběh odehrává tam i tam, vystupuje v knize pod oběma jmény.

Jestliže jeden z bratrů Marchettiiových je Řek, druhý Rus a třetí Arab, podobně složité to budou mít i tři bratři – trojčata – původem z Argentiny z další mé minisérie. S osudem prvního z nich (Příběh plný tajemství) se můžete rovněž seznámit tento měsíc. Jmenuje se Finn, a je to Angličan. V srpnu se dozvíte více o jeho bratrovi, který je už podle názvu příběhu Zkrocení benátského vlka Ital. A třetí, Max, žije kdesi v Karibiku, více se o něm dočtete v romanci Pravidla nejsou pro bohaté v říjnu. Jak je to možné? Trojčata, neznají se, a každé žije úplně jinde? Počkejte si, až mé knihy vyjdou, vše se vyjasní! Všechny tři příběhy napsala Lucy Kingová.

A do třetice příběh na pokračování. Povídka Millie Adamsové Bez tebe jsem ztracen navazuje na Ukraidenou princeznu z dubna.

A co že mají všechny tyhle řady, příběhy a hrdinové společného?

S láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

SVÁZÁNÍ TOUHOU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Chosen for His Desert Throne

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Zoja Joachimová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8173-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8174-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8175-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Za posledních dvanáct měsíců toho šejk Tárík bin Alzalam jako nový a nezpochybnitelný vládce malého, ale mocného pouštního království dokázal opravdu hodně.

Vítězství rozhodně převážila nad prohrami.

Nemyslel si to ovšem jen on. Ten rok, jenž uplynul od smrti jeho otce, byl všeobecně považován za obrovský krok kupředu, který se zapíše do historie.

Stál u okna své ložnice v královském paláci, odkud se naskýtal překrásný výhled na mohutnými hradbami obehnané starobylé, životem ale přitom současně kypící, hlavní město, jež po lítých bojích teď patřilo jemu. Stejně jako nekonečná poušť rozprostírající se za hradbami.

Za tuhle zemi jsem ochoten kdykoli nasadit život, pomyslel si a hřejivým paprskům ranního slunce vystavil své nahé zjizvené tělo. Krvavé šrámy se sice zhojily a nepůsobily už tak hrozivě, přesto na dobronozova zbarvené pokožce byla světlejší místa na první pohled patrná. Jako svědkové toho, že pro blaho své země a jejího lidu je ochoten podstoupit jakákoli muka.

Smrt jeho otce všechny zasáhla, přestože nebyla úplně nečekaná. Zemřel před rokem po dlouhé a těžké nemoci. Tárík, nejstarší z jeho synů, byl už od narození předurčen k tomu, že ho jednou na trůnu

vystřídá. Jako každý dobře vychovaný syn po odchodu svého rodiče truchlil, ale zároveň se chystal na převzetí moci.

Jenže jeho převelice ambiciózní mladší bratr Rafík neváhal proti němu vyvolat krvavé povstání. Tárík si nebezpečí z jeho strany uvědomil bohužel až příliš pozdě, takže mu nezbylo nic jiného než trůn dobýt silou. Tak to ostatně činili i jeho dávní předkové, kteří tohle mocné království vybudovali v nedozírné a neúrodné poušti doslova z ničeho.

O povstání nebyla v dějinách země opravdu nouze. Protože ani Rafík nebyl první mladší sourozenec, který zatoužil po trůnu, jenž mu nepřínáležel.

Jako by skutečnost, že k trůnu mají tak blízko, přesto na něj nikdy nedosáhnou, mladším sourozencům zatemňovala mozek a pokoušeli se situaci zvrátit ve svůj prospěch.

Většinou neúspěšně.

Jako právoplatný dědic trůnu Tárík sice jejich snahu chápal, ale byl přesvědčený, že sám by se jako mladší bratr následníka trůnu takové zrady nikdy nedopustil. Protože by věděl, že bude jen hodně bolet a nic dobrého nepřinese.

Matka mu odjakživa tvrdila, že milovat někoho se nevyplácí. Že láska je jen pro slabochy. Kdyby ji poslechl, mohl některým událostem předejít. Svého mladšího bratra Rafíka totiž bezmezně miloval a málem kvůli němu přišel o trůn.

I o život...

Tuhle chybu už nikdy znovu neudělá.

Povstání bylo úspěšně potlačeno, Táríkovo převzetí moci potvrzeno a – jak se zdá – přivítala ho i většina obyvatel Alzalamu.

Takže ten poslední vpravdě turbulentní rok se

dá považovat spíš za úspěch než neúspěch, přemítal Tárík.

Někteří panovníci vůbec nemají možnost svému lidu předvést, jak jsou odhodlaní a jak moc jim na osudu národa záleží.

Tárík, na rozdíl od nich, tu ojedinělou příležitost dostal a zhostil se jí, jak nejlépe uměl.

Představil se svým poddaným ve vši parádě.

Ukázal jim nejen svou odvahu, ale i rozvahu a taky... shovívavost. Protože svého bratra nenechal setnout, přestože mohl. A přestože, ač si to nerad připouštěl, dobře věděl, že Rafík by ho v případě vítězství nechal bez váhání popravít a jeho tělo by pak jako výstrahu nechal pověsit na nejvyšší z minaretů v hlavním městě.

Nic mu nebránilo, aby se k bratrovi zachoval úplně stejně, dal průchod svým citům a náležitě ho potrestal, ale Tárík se rozhodl jinak.

Jako opravdový panovník.

Soud s Rafíkem proběhl velmi rychle a hlavně veřejně. Protože Tárík si přál, aby si všichni, kdo budou mít zájem, mohli udělat vlastní názor.

Nechtěl jim nic vnucovat, ani je přesvědčovat, že spiknutí jeho kdysi milovaného bratra nebylo namířeno jen proti němu, ale proti nim všem.

Nedal se unést city, jež v něm zrada jeho bratra vyvolala, přestože by všichni jistě pochopili, že člověk, který se ho pokusil zabít, si nic jiného než nejvyšší trest nezaslouží.

Tárík se slitoval a místo na popraviště poslal mladšího bratra jen za mříže.

„Nestojím o tvou krev, bratříčku,“ oznámil mu po vynesení rozsudku. „Jen o tvé pokání.“

Byly toho plné noviny.

NAŠE KRÁLOVSTVÍ SE PROBOUZÍ DO NOVÉHO DNE A OTEVÍRÁ SE PŘED NÍM ŠŤASTNÁ BUDOUCNOST

hlásaly palcové titulky.

A Tárík teď v očistných a hřejivých paprscích ranního slunce jejich přesvědčení a pocit štěstí a naděje sdílel.

Bratrova vzpoura byla potlačena, její strůjce spravedlivě potrestán, prach už se na událostech trochu usadil, nastal tedy čas uložit zbraně k ledu, začít se plně věnovat budování země a vést ji ke světlejším zítřkům.

Ztráty odepiš a minulost hod' co nejrychleji za hlavu, přikázal si.

Velmi nerad a s povzdechem opustil přívětivé paprsky ranního slunce a vrátil se zpátky do svých komnat, jejichž zdi zdobily portréty jeho předků, vládců této země. Některých nenáviděných a jiných naopak uctívaných. Tyranů a válečníků, i všemi vážených a obdivovaných dobrodinců.

S Táríkem měli všichni bez výjimky jedno společné – jejich osobní život byl neoddělitelně spjat se životem a osudem celé země.

Věděl, že dokud se neožení a nezplodí následníka trůnu, bude hrozit, že by se vlády v Alzalamu mohl s přispěním svých spoluspiklenců jednou opravdu zmocnit jeho mladší bratr Rafík.

Musí tedy jednat.

Musí se oženit, ať chce nebo nechce.

Tárík se osprchoval, oblékl a dlouhými, tichými, mramorem dlážděnými chodbami se vydal do své kanceláře.

Přímo výstavní královský palác v Alzalamu byl vybudován v šestnáctém století a celé generace

Táříkových předchůdců na trůnu věnovaly jeho zvelebování a zkrášlování, jak se zdálo, mnohem větší pozornost než svým manželkám a dětem.

„*Královský palác by měl být symbolem zářné budoucnosti a blahobytu téhle země,*“ ujišťoval ho vždycky otec. „*A její panovník rovněž.*“

Tářík, na rozdíl od mnoha svých předchůdců, nebyl architekturou tak posedlý, musel ale uznat, že alzalamský královský palác je skutečným uměleckým dílem, svědčícím nejen o významu a vlivu královské rodiny, ale i o jejím uměleckém citění.

Jako ve spoustě dalších zemí na Arabském poloostrově i v Alzalamu soupeřily místní pouštní kmeny se ziskuchtivými a nenasytými podnikateli v ropném průmyslu. Tářík by se měl pokusit dva protichůdné tábory, pouštní kmeny a ropné magnáty, usmířit a minulost s budoucností skloubit.

Otec ho na tuto úlohu dlouho připravoval, a aby mu její plnění usnadnil, našel mu i vhodnou nevěstu.

Cestou přes hlavní nádvoří, pověstné svou nádherou a panovníky hojně vyhledávané jako místo k rozjímání, se Tářík ze všech sil, přesto marně, snažil vybavit si podobu své nastávající.

Spěchal do kanceláře, kde znovu, jako každý den, přestane být na pár hodin pohádkovým králem a stane se z něj vysokoškolsky vzdělaný ekonom, spravující zemi Alzalam s péčí řádného hospodáře.

Nebyl si úplně jistý, která z těch dvou úloh se mu zamlouvá víc, ale byl zároveň rád, že na úlohu válečníka a velitele vojsk, již musel vykonávat po značnou část uplynulého roku, může zapomenout.

Všechno se zatím vyvíjelo tak, jak si přál.

Jeho bratr se nakonec vzdal, byl odsouzen a uvězněn, žádné protesty to v zemi nevyvolalo, všichni si

znovu mohli začít užívat života v klidu a míru a on by se konečně mohl věnovat plození potomků.

Čím víc jich bude, tím líp.

Pokynutím hlavy se postupně zdravil se zaměstnanci, kteří se při jeho spatření buď postavili vzorně do pozoru, nebo se uctivě uklonili.

Na svého nejbližšího spolupracovníka, svou pravou ruku, se dokonce usmál. Ahmed svou oddanost trůnu v uplynulém nelehkém roce projevil nesčetněkrát, ale netajil se ani svou náklonností k Táríkovi osobně.

„Dobré ráno, pane,“ pozdravil ho Ahmed a uklonil se. „Dovolte mi, abych vás informoval, že království se probouzí do dalšího pokojného rána. Všechno je v naprostém pořádku,“ informoval ho předpisově.

„To rád slyším,“ odvětil Tárík a převzal od Ahmeda složku dokumentů. „A myslím, že nastala ta dlouho očekávaná chvíle...“ dodal.

„Jaká chvíle?“ nechápal Ahmed.

„Abyste na dnešní odpoledne pozval na audienci do královského paláce otce mé snoubenky. Rád bych s ním dojednal podrobnosti.“

„Jak si přejete, pane,“ odpověděl Ahmed a s uctivou úklonou se odporoučel.

Tárík měl přesto neodbytný pocit, že jeho oddaný spolupracovník si o celé záležitosti... myslí své.

Sám byl ostatně rovněž poněkud na vážkách. Snažil se vybavit si podobu své nastávající, ale moc se mu nedařilo. Otec mu jich nabídl na výběr několik. Některá z nich možná byla jeho milenkou. Nebo dokonce všechny?

To se nikdy nedoví, protože otec zanedlouho po té „prezentaci“ zemřel.

Pak se Rafík pokusil násilím převzít moc v zemi

a Tárík všechny ženy i rozptýlení s nimi na dlouho úplně pustil z hlavy.

Z toho, že se podobnými myšlenkami začal znovu zaobírat, by se dalo usoudit, že se situace v zemi opravdu uklidnila a má ji zcela pod kontrolou.

Odložil všechnu došlou poštu a další dokumenty na psací stůl, který v kanceláři stál odnepaměti a jehož rozměry ho už od dětství doslova fascinovaly, a zamířil k oknu. Přesněji řečeno k prosklené chodbě, jež vedla na takzvanou Královu vyhlídku.

Z malého balkonu se otevíral výhled na královský palác i na celé opevněné město, jež jeho předkové zbudovali v poušti a úspěšně uhájili proti všem nepřátelským nájezdům.

On v tom bude pokračovat.

V tomhle paláci bude vychovávat své potomky a všem jim z tohoto balkonu bude ukazovat, na čem především záleží.

Na tom nádherném, hradbami obehnaném městě, vybudovaném z ničeho uprostřed nelítostné a neúrodné pouště. A bude se snažit z nich vychovat slušné lidi, dobré panovníky, odvážné bojovníky a úspěšné podnikatele.

Ze všeho nejvíc bude ale usilovat o to, aby spolu navzájem nesoupeřili. Aby naopak jeden druhého chránili. A v nouzi si pomáhali.

„Tohle ti slibuju,“ pronesl nahlas směrem k nedozírné poušti. Směrem ke království, jemuž byl odhodlán spíš sloužit, než vládnout.

O něco později téhož dne jen nevěřicně zíral do tváře člověka, který se měl stát jeho tchánem.

„Mohl byste mi to zopakovat?“ vyzval ho zpoza majestátního psacího stolu a z kancelářského křesla,

kteří jako by v tu chvíli reprezentovali královský trůn. „Mám pocit, že jsem se přeslechl.“

Takhle příkře a přezíravě nehovořil s nikým méně významným než Mahmúdem al Džazírem, jedním z nejbohatších mužů v zemi a zároveň členem rodiny, která si kdysi dokonce činila nároky na alzalamský královský trůn. Táríkův otec ho dokonce považoval za svého velmi dobrého a blízkého přítele, téměř důvěrníka.

Člověk, který se nejspíš nikdy před nikým nesklonil, se tentokrát tvářil hodně zkroušeně a odevzdaně, což by za jiných okolností působilo až komicky.

Jenže to, s čím vyrukoval, bylo naprosto neslýchané.

„Nenacházím pro neočekávaný vývoj žádné přijatelné vysvětlení, pane,“ reagoval poníženě, téměř plačtivě. „Naše rodina bude touhle nešťastnou událostí navěky zostuzena. Ale stalo se...“

Tárík se zadíval Mahmúdovi zpřímá do tváře.

„Chcete snad říct, že svou rodinu nedokážete ukočírovat? A sliby nehodláte dodržovat? Chcete tak svému panovníkovi dát najevo, že vaše slovo neplatí?“ hřímá Tárík.

„Nabíha měla vždycky svou hlavu. Přiznávám, že jsem ji odmalička rozmazloval, protože její matka byla mou nejoblíbenější manželkou. Synové mě upozorňovali, že nedělám dobře, ale já je neposlouchal. Beru vinu na sebe.“

„Zásnuby byly domluveny ještě za života mého otce,“ připomněl Mahmúdovi Tárík.

Potřebné dokumenty tehdy všichni podepsali právě v téhle kanceláři. Otec, jemuž už zdraví nesloužilo, byl přešťastný, že budoucnost jeho syna a potažmo celého království je zajištěna. A Mahmúd rovněž jásal, protože věděl, že sňatek jeho dcery s následníkem trůnu ho posune na společenském žebříčku ještě

výš. O své nastávající, budoucí královně, věděl Tárík jen to, co se dočetl v materiálech, jež pro něj Ahmed shromáždil. Osobně tenkrát přítomna nebyla, protože na jejím podpisu nezáleželo.

To byla možná chyba.

„Vím, že sliby se mají plnit, a ví to i ona. Souhlasil jsem s jejím studiem v zahraničí jen proto, aby mohla po vašem boku důstojně reprezentovat, pane.“

„To rád slyším, ale jsou to jen slova. Skutek utek. Vaše dcera, má snoubenka, se zdržuje na neznámém místě kdesi v Severní Americe a zdá se, že se nehodlá vrátit,“ shrnul fakta Tárík.

„Moc mě to mrzí a stydím se za ni,“ odvětil Mahmúd a měl už opravdu na krajíčku.

Pochopitelně, pomyslel si Tárík. Protože to, co si dovolila provést jeho dcera, přijde nejen jeho, ale celou jejich rodinu, pěkně draho.

„Dokonce požádala v Kanadě o azyl a bohužel ho dostala,“ dodal Mahmúd zdrceně.

„Čím dál tím líp,“ uchichtl se Tárík a zavrtěl nevěřičně hlavou. „Jak může rozmazlená dcera světoznámého podnikatele a miliardáře a zároveň snoubenka následníka trůnu žádat někde o azyl?“

„Nevím na základě čeho západní státy o udělení azylu rozhodují. A ví to vůbec někdo?“

Tárík se znechuceně ušklíbl. „S vaší dcerou jsem se zasnoubil jen proto, abych udělal radost otci. Abych tím stvrdil vaše dlouholeté přátelství. Ale mezi mnou a vámi žádné takové pouto neexistuje. Pokud vaše dcera nehodlá slib dodržet...“

Tárík jen nonšalantně pokrčil rameny a Mahmúd se poníženež přikrčil ještě víc.

„Pane, prosím vás...“

Tárík byl neúprosný. „Pokud se vaše dcera nechce